

LLEGAR AL FALLO

Nauzet Mayor

El fallo muscular es un concepto de *Fitness* que consiste en la incapacidad de las fibras musculares para generar la fuerza necesaria y superar la resistencia que le presenta una carga, siendo imposible realizar más repeticiones del ejercicio. Gracias a este proceso, se produce un aumento de la hormona del crecimiento cuando el organismo vuelve al reposo.

Como un deportista que se acerca al fallo durante el entrenamiento para favorecer el proceso de crecimiento, Nauzet Mayor pretende llegar más allá, acercarse un poco más a un resultado que valide su esfuerzo y le dé alguna pista para descubrir y transitar nuevos senderos. Este proyecto surge en un punto de reposo, un espacio intermedio entre la culminación de un trabajo y el comienzo de otro nuevo.

El cuerpo ha sido el epicentro en trabajos anteriores del artista y desde él retoma esta nueva etapa. Las distintas partes del cuerpo son el germen de algo nuevo, que se expande y da lugar a nueva vida y nuevos fenómenos alejados ya del relato de su cotidianidad para centrarse ahora en contemplar la dualidad de la temporalidad y la eternidad. Desde el cuerpo como elemento central, intenta construir una historia que remita a fenómenos simbólicos que conecten al espectador con el momento presente, el aquí y ahora. Para ello, el artista ha desarrollado un conjunto de piezas que representan un cuerpo: cabeza, tronco y extremidades. Cada elemento corporal está en su propia órbita en relación con otros objetos ensamblados produciendo su propia historia al margen de los demás.

Figuradamente, llegar al fallo también hace referencia al colapso, error o cese de funcionamiento tal y como se concibe el comportamiento de un cuerpo adecuadamente sin necesidad de soportes externos. En ese sentido, pueden verse referencias a las dolencias, tratadas como resultado de la repetición continuada de una actividad, en este caso la artística.

La irrupción de la pandemia del SARS-CoV-2 ha aportado una lectura adicional a este proyecto durante su desarrollo, ya de por sí centrado en el cuerpo y sus procesos bioquímicos y fisiológicos. La idea de vida latente de diferentes microorganismos subordinados a un organismo más complejo o completo o simplemente aprovechable para otros agentes biológicos está presente en este proyecto, como musgos, texturas y objetos añadidos a las figuras corporales. El cuerpo que resucita pero que ya no es el cuerpo original y alberga otras formas de vida ajenas al control humano, como pueden ser una bacteria u hongo.

En apariencia, este trabajo se nos presenta como especie de jardín escultórico contemporáneo que nos remite constantemente al origen de todo padecimiento y goce: el propio cuerpo. A través de la creación de un ambiente inmersivo, el espectador se encuentra con las piezas de una forma alejada de la tradicional disposición lineal de objetos en el espacio expositivo. El encuentro con las obras se produce dentro de una zona de aislamiento con la finalidad de crear una sensación de asistencia a un fenómeno que está produciéndose in situ únicamente para quien esté frente a cada pieza en ese momento.

LLEGAR AL FALLO

Nauzet Mayor

La fallada muscular és un concepte de *Fitness* que consisteix en la incapacitat de les fibres musculars per generar la força necessària i superar la resistència que li presenta una càrrega, sent impossible realitzar més repeticions de l'exercici. Gràcies a aquest procés, es produeix un augment de l'hormona de creixement quan l'organisme torna al repòs.

Com un esportista que s'acosta a la fallada durant l'entrenament per afavorir el procés de creixement, Nauzet Mayor pretén arribar més enllà, apropar-se una mica més a un resultat que validi el seu esforç i li aporti alguna pista per descobrir i transitar noves senderes. Aquest projecte sorgeix en un punt de repòs, un espai intermedi entre la culminació d'un treball i el començament d'un altre nou.

El cos ha estat l'epicentre en treballs anteriors de l'artista i des d'ell reprèn aquesta nova etapa. Les diferents parts del cos són el germen d'una cosa nova, que s'expandeix i dóna lloc a nova vida i nous fenòmens allunyats ja del relat de la seva quotidianitat per centrar-se ara en contemplar la dualitat de la temporalitat i l'eternitat. Des del cos com a element central, intenta construir una història que remeti a fenòmens simbòlics que connectin a l'espectador amb el moment present, l'aquí i ara. Per a això, l'artista ha desenvolupat un conjunt de peces que representen un cos: cap, tronc i extremitats. Cada element corporal està en la seva pròpia òrbita en relació amb altres objectes acoblats produint la seva pròpia història al marge dels altres.

Figuradament, arribar a la fallada també fa referència al col·lapse, error o cessament de funcionament tal com es concep el comportament d'un cos adequadament sense necessitat de suports externs. En aquest sentit es poden veure referències a les malalties, tractades com a resultat de la repetició continuada d'una activitat, en aquest cas l'artística.

La irrupció de la pandèmia de la SARS-CoV-2 ha donat una lectura addicional a aquest projecte durant el seu desenvolupament, ja de per si centrat en el cos i els seus processos bioquímics i fisiològics. La idea de vida latent de diferents microorganismes subordinats a un organisme més complex o complet o simplement aprofitable per altres agents biològics és present en aquest projecte, com moltes, textures i objectes afegits a les figures corporals. El cos que ressuscita però que ja no és el cos original i alberga altres formes de vida alienes al control humà com poden ser un bacteri o fong.

En aparença aquest treball se'ns presenta com a espècie de jardí escultòric contemporani que ens remet constantment a l'origen de tot patiment i gaudi: el propi cos. A través de la creació d'un ambient immersiu, l'espectador es troba amb les peces d'una forma allunyada de la tradicional disposició lineal d'objectes en l'espai expositiu. La trobada amb les obres es produeix dins d'una zona d'aïllament amb la finalitat de crear una sensació d'assistència a un fenomen que s'està produint in situ únicament per a qui estigui davant de cada peça en aquest moment.

LLEGAR AL FALLO

Nauzet Mayor

Muscle failure is a Fitness concept that consists of the inability of muscle fibers to generate the necessary force and overcome the resistance presented by a load, making it impossible to perform more repetitions of the exercise. Thanks to this process, an increase in growth hormone occurs when the body returns to rest.

As an athlete that approaches failure during training to promote the growth process, Nauzet Mayor intends to go further, to get a little closer to a result that validates his effort and gives him some clue to discover and walk new trails. This project arises from a point of rest, an intermediate space between the culmination of a job and the beginning of a new one.

The body has been the epicenter in the artist's previous works and from there he takes up this new stage. The different parts of the body are the germ of something new, which expands and gives rise to new life and new phenomena, already far removed from the story of his daily life, to focus now on contemplating the duality of temporality and eternity.

From the body as a central element, he tries to build a story that refers to symbolic phenomena that connect the viewer with the present moment, the here and now. For this, the artist has developed a set of pieces that represent a body: head, trunk and limbs. Each body element is in its own orbit in relation to other assembled objects producing its own history apart from the others.

Figuratively, reaching failure also refers to the collapse, error or cessation of operation as the behavior of a body properly conceived, without the need to external supports. In this sense, references to ailments can be seen, treated as a result of the continuous repetition of an activity, in this case the artistic one.

The outbreak of the SARS-CoV-2 pandemic has given this project an additional reading during its development, already focused on the body and its biochemical and physiological processes. The idea of latent life of different microorganisms subordinate to a more complex or complete organism or simply usable for other biological agents is present in this project as mosses, textures and objects added to the body figures. The body that is resurrected but is no longer the original body and houses other forms of life beyond human control such as bacteria or fungi.

In appearance, this work appears to us as a kind of contemporary sculpture garden that constantly refers us to the origin of all suffering and enjoyment: the body itself. Through the creation of an immersive environment, the viewer encounters the pieces in a way that is far removed from the traditional linear arrangement of objects in the exhibition space. The encounter with the works takes place within a zone of isolation in order to create a feeling of assistance to a phenomenon that is taking place in situ only for whoever is in front of each piece at that moment.